

TIEN JAAR IN L.A. HEDEN

Maya Seale pakte twee foto's uit haar aktetas en hield ze met de beeldkant naar binnen tegen haar rok gedrukt. Het kwam nu allemaal op timing aan.

'Ms. Seale?' klonk de stem van de rechter ongeduldig. 'We zitten te wachten.'

Belen Vasquez, Maya's cliënt, was door haar echtgenoot, Elian, gruwelijk mishandeld. Talloze bezoeken aan de Spoedeisende Hulp waren daar het bewijs van. Op een ochtend een paar maanden geleden was er bij Belen iets geknapt. Toen haar man sliep was ze hem met een mes te lijf gegaan en had ze met een tuinschaar zijn hoofd afgesneden. Vervolgens had ze een hele dag in haar groene Hyundai Elantra rondgereden met het hoofd op het dashboard. Niemand had het gezien of willen zien. Uiteindelijk was ze aangehouden door een agent omdat ze door rood was gereden. Het hoofd had ze snel in het dashboardkastje gepropt.

Het goede nieuws, vanuit Maya's optiek, was dat de aanklager maar één hard bewijs tegen Belen had. Het slechte nieuws was dat dat bewijs uit een hoofd bestond.

'Ik ben zover, edelachtbare.' Maya legde geruststellend een hand op de schouder van haar cliënt. Vervolgens liep ze langzaam naar de getuigenbank, waar agent Jason Shaw zat. Zijn eremedaille prijkte

prominent op de revers van zijn blauwe politie-uniform.

‘Agent Shaw,’ zei ze, ‘wat gebeurde er toen u de wagen van Ms. Vasquez aanhield?’

‘Zoals ik net al zei bleef mijn partner achter het voertuig van Ms. Vasquez, terwijl ik naar haar zijraam liep, mevrouw.’

Blijkbaar was dit zo’n agent die elke zin afsloot met ‘mevrouw’. Maya had een hekel aan dat ge-mevrouw. Niet omdat ze met haar zesendertig jaar geen ‘mevrouw’ genoemd kon worden, maar omdat het zo’n doorzichtige poging was om haar arrogant te laten overkomen.

Ze streek haar korte donkere haar achter haar oor. ‘En zag u Ms. Vasquez achter het stuur zitten toen u naar het raam liep?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Hebt u haar naar haar rijbewijs en autopapieren gevraagd?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Heeft ze die gegeven?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Hebt u haar verder nog iets gevraagd?’

‘Ik vroeg waarom er bloed op haar handen zat.’ Agent Shaw bleef even stil. ‘Mevrouw.’

‘En wat antwoordde Ms. Vasquez?’

‘Ze zei dat ze bij het koken in haar hand had gesneden.’

‘En heeft ze daar bewijs van laten zien?’

‘Ja, mevrouw. Er zat verband om haar rechterhand.’

‘Hebt u haar verder nog iets gevraagd?’

‘Ik vroeg haar of ze wilde uitstappen.’

‘Waarom?’

‘Omdat er bloed op haar handen zat.’

‘Maar daar had ze toch een heel plausibele verklaring voor gegeven?’

‘Ik wilde het nader onderzoeken.’

‘Waarom wilde u dat,’ vroeg Maya, ‘nadat Ms. Vasquez u een plausibele verklaring had gegeven?’

Shaw keek haar aan alsof ze een conciërge was die hem voor een kleine overtredding naar de directeur stuurde.

‘Intuïtie.’

Maya kreeg ineens medelijden met de arme stakker. De aanklager had hem niet goed voorbereid.

‘Neemt u me niet kwalijk, agent, maar kunt u uw “intuïtie” nader omschrijven?’

‘Misschien heb ik iets van het hoofd gezien.’ Hij werkte zich alleen maar meer in de nesten.

‘Misschien,’ herhaalde Maya langzaam, ‘hebt u iets van het hoofd gezien?’

‘Het was donker,’ gaf Shaw toe. ‘Maar misschien heb ik onbewust iets van het haar – van het haar op het hoofd – uit het dashboardkastje zien steken.’

Ze keek naar de aanklager. Die krabde stilletjes aan zijn witte baard, terwijl Shaw zijn zaak eigenhandig naar de knoppen hielp.

Tijd voor de foto’s.

Maya hield er in elke hand één. De twee foto’s toonden het hoofd van een man in een dashboardkastje en waren vanuit twee verschillende hoeken genomen. Elian Vasquez had een kortgeknipt kapsel en een dunne, onverzorgde snor met geronnen bloed eraan. Over zijn wang liep een felrode streep. Het hoofd was duidelijk ergens anders leeggebloed en later in het dashboardkastje gestopt, boven op de verformfaaide handleiding van de Hyundai en oude autopapieren.

‘Agent, hebt u op de betreffende avond deze foto’s genomen?’ Ze gaf hem de foto’s aan.

‘Ja, mevrouw.’

‘Ligt het hoofd volledig in het dashboardkastje?’

‘Het hoofd ligt in het dashboardkastje, mevrouw.’

‘Was het dashboardkastje dicht toen u Ms. Vasquez verzocht uit te stappen?’

‘Ja, mevrouw.’

‘Hoe kon u het hoofd dan “misschien” gezien hebben als het volledig in het dashboardkastje lag?’

‘Dat weet ik niet, maar... Ik bedoel, tijdens ons onderzoek troffen we het daarin aan. U kunt niet zeggen dat het hoofd er niet in zat, want dat was wel het geval.’

‘Waarom hebt u het voertuig überhaupt aan een onderzoek onderworpen?’

‘Omdat ze bloed op haar handen had.’

‘Maar zei u daarnet niet dat u “misschien” haren uit het dashboardkastje had zien steken? De griffier kan het wel even voor u teruglezen.’

‘Nee, ik bedoel... er was bloed. Misschien zag ik wat haar. Ik weet het niet. Intuïtie, zoals ik al zei.’

Maya ging heel dicht bij de getuigenbank staan. ‘Wat is het nu, agent? Hebt u het voertuig van Ms. Vasquez onderzocht omdat u iets van het afgesneden hoofd zag – dat u helemaal niet gezien kunt hebben – of deed u dat omdat er bloed op haar handen zat, waar een volstrekt aannemelijke verklaring voor was?’

Shaw, die inwendig kookte van woede, probeerde een acceptabel antwoord te bedenken. Het drong nu pas tot hem door hoe erg hij het verkloot had.

Maya keek naar de aanklager, die nu over zijn slapen wreef. Hij leek hoofdpijn te hebben.

De aanklager deed een heldhaftige poging Shaw aan een van zijn twee verhalen te houden, maar het kwaad was al geschied. De rechter gebood beide partijen de eerstvolgende maandag met een feitenlijstje te komen. Op grond daarvan zou hij beslissen of het hoofd als bewijsmateriaal toelaatbaar was.

Maya ging naast haar cliënt zitten en fluisterde dat de hoorzitting goed was verlopen. Belen mompelde iets van ‘Oké’, maar maakte geen oogcontact. Ze was er nog niet klaar voor om iets te vieren. Maya had begrip voor haar lauwe reactie.

De gerechtsdienaar leidde Belen de rechtszaal uit, terug naar het arrestantenhok. De gerechtssecretaris kondigde de volgende zaak aan.

De aanklager schoof naar Maya toe. ‘Als jij het voor elkaar krijgt dat het hoofd geen toelaatbaar bewijs is, ga ik akkoord met doodslag.’

Maya lachte spottend. ‘Zonder hoofd geen lichaam in de keuken en schaar in de la. Dan heb je geen enkel bewijs dat mijn cliënt iets met de dood van haar man te maken heeft.’

‘Haar man, die ze vermoord heeft.’

‘Heb je het dossier van de Spoedeisende Hulp ingezien? De gebroken ribben? De gebroken kaak?’

‘Als je het op zelfverdediging wilt gooien, ga je gang. Als je wilt aanvoeren dat haar man het verdiende te sterven, krijg je een jury misschien wel mee. Maar het hoofd achterhouden? Meen je dat nou?’

‘Ze gaat niet zitten. Onbespreekbaar. Tegenwoordig kun je roekeloos gedrag krijgen, met aftrek van voorarrest. En anders kun je volgende

week na de uitspraak je geluk beproeven.' Maya knikte naar de rechter. 'Hoe denk je dat die zal verlopen?'

De aanklager bromde iets over dat zijn baas ervoor moest tekenen en schuifelde toen weg. Maya stak de foto's terug in haar tas en drukte de sluitingen met een bevredigende klik dicht.

Buiten op de gang was het een drukte van belang. Talloze gesprekken weergalmden tegen het gewelfde plafond. Een gerechtsgebouw was een van de weinige plekken waar alle lagen van de bevolking nog zij aan zij stonden – rijk, arm, oud, jong, mensen van alle rassen en etnische achtergronden in Los Angeles verplaatsten zich over de marmeren vloer. Terwijl ze zich terughastte naar kantoor, genoot ze ervan om even op te gaan in het democratische gedrang.

'Maya.'

De stem kwam van achter haar. Ze herkende hem meteen. Maar het kon hem toch niet zijn... of wel?

Ze haalde diep adem en draaide zich om. Voor het eerst in tien jaar stond ze oog in oog met Rick Leonard.

Hij was nog steeds mager. Nog steeds lang. En hoewel hij nog altijd een bril droeg, had hij het zilverkleurige montuur dat hij als masterstudent had gedragen vervuild voor het dikke zwarte exemplaar van een gedistingeerde professional. Hij kleepte zich nog steeds formeel – vandaag in een lichtgrijs pak. Begin dertig zou hij nu zijn, iets ouder dan zij. In die tien jaar was hij er alleen maar knapper op geworden.

'Sorry dat ik je laat schrikken,' zei Rick. Zijn stem klonk glad. Zelfverzekerd.

Maya herinnerde zich Rick als onbeholpen en onzeker. Maar nu gedroeg hij zich als een man die prima in zijn vel zat.

Zij daarentegen bloosde van ongemak. 'Wat doe jij hier?'

'Kunnen we even praten?'

In de afgelopen tien jaar waren er heel wat momenten geweest dat ze zéker wist dat ze hem had gezien: in supermarkten, restaurants, en één keer – zelfs nog onwaarschijnlijker – op een vlucht naar Seattle. Telkens had ze de koude rillingen gekregen, voordat ze zichzelf ervan had overtuigd dat ze zich het maar verbeelde. Hoe groot was nou de kans dat ze hem zomaar in een winkel tegen het lijf zou lopen? Maar nu stond hij hier. In de rechtbank. Dit gebeurde echt.

Suf herhaalde ze haar vraag: ‘Wat doe je hier?’

‘Ik heb gemaïld, gebeld. Naar je kantoor. Maar ik heb nooit iets terug gehoord. Ik wilde even met je praten.’

Ze had geen berichten ontvangen, maar dat was logisch. Haar assistente had de strikte instructie gekregen meteen op te hangen als er iemand belde over de zaak. Maya had een spamfilter geïnstalleerd dat inkomende e-mailberichten met de namen van de belangrijkste spelers in de zaak tegenhield. Haar huisadres was niet geregistreerd. Haar woning stond op naam van een bv, waardoor haar naam niet op de eigendomspapieren was vermeld.

Maya was in zoverre bekend dat volslagen vreemden precies één ding van haar wisten. Soms stelde ze zich voor hoe het was om een actrice te zijn die in een schandaal verwickeld was, of zelfs een politicus in de greep van ongenade. De misstappen van die mensen waren gecatalogiseerd, openbaar, traceerbaar. Ze waren open boeken van zondigheid. Maya's zonden bleven gelukkig privé. Op één na.

Zodra iemand doorkreeg wie ze was, wilden ze het alleen nog maar daarover hebben. Potentiële advocaat-assistenten hadden erop gezinspeeld tijdens hun sollicitatiegesprekken; potentiële vriendjes hadden ernaar gehint op eerste dates. Maya zat tijdens verjaardagsetentjes nooit aan het uiteinde van de tafel, waar ze klem zat en als het ware gedwongen werd te lachen om een grap die een vriend van een vriend erover maakte. Ze had er alles aan gedaan om het achter zich te laten, maar het was niet voldoende geweest.

Hoorzittingen waren openbaar. Haar naam zou in Belen Vasquez' gerechtelijke dossier hebben gestaan. Hiernaartoe komen was voor Rick de beste manier geweest om haar te vinden.

‘Waar wil je het over hebben?’ vroeg ze, alsof ze dat niet wist.

‘Straks is het tien jaar geleden,’ zei Rick.

‘Daar had ik nog helemaal niet bij stilgestaan,’ loog Maya.

‘Op 19 oktober is het precies tien jaar geleden dat Bobby Nock onschuldig werd bevonden aan de moord op Jessica Silver.’

Het viel Maya op dat hij de passieve vorm gebruikte. Maar ze wist maar al te goed dat iemand Bobby Nock onschuldig had bevonden aan de moord op Jessica Silver. Twaalf mensen, om precies te zijn.

Maya en Rick waren twee van hen geweest.

Tien jaar geleden – voordat ze advocaat was, voordat ze ooit een rechtbank vanbinnen had gezien – had Maya gehoor gegeven aan een oproep voor juryplicht. Ze had een vakje aangekruist en een voorgefrankeerde envelop op de post gedaan. Vervolgens had ze met Rick en de anderen afgezonderd van de buitenwereld vijf maanden lang zittingen en beraadslagingen bijgewoond.

Geen van hen was voorbereid geweest op de controversie waarmee hun vonnis werd ontvangen. Pas nadat ze uit hun afzondering tevoorschijn waren gekomen, hoorde Maya dat 84 procent van de Amerikanen geloofde dat Bobby Nock Jessica Silver had vermoord. Wat betekende dat 84 procent van de Amerikanen geloofde dat Maya en Rick een kindermoordenaar hadden laten gaan.

Maja had naar andere dingen gezocht waarover 84 procent van de bevolking het eens was. Zo kwam ze erachter dat slechts 79 procent van de Amerikanen in God geloofde. Tot haar geruststelling ontdekte ze ook dat op z'n minst 94 procent van mening was dat de maanlanding had plaatsgevonden.

Onder de hete gloed van publieke veroordeling was Rick het eerste jurylid geweest dat op zijn beslissing was teruggekomen. Hij was bij alle nieuwszenders langs geweest om zijn excuses aan te bieden. Hij had de familie van Jessica Silver om vergiffenis gesmeekt. In het boek dat hij over hun ervaring schreef beweerde hij dat hun onterechte juryuitspraak volledig de schuld van Maya was geweest. Zij had hem zwaar onder druk gezet om een man vrij te spreken van wie hij altijd, diep vanbinnen, had geweten dat hij een moordenaar was.

Een paar anderen hadden zich bij hem gevoegd en hun beslissing herroepen. De meesten hadden zich stilgehouden, zoals Maya, in de hoop dat de storm zou overwaaien.

Ze wenste nog altijd dat ze die juryoproep gewoon in de vuilnisbak had gegoooid.

‘Alle nieuwszenders komen met een terugblik,’ ging Rick verder. ‘CNN, Fox, MSNBC. *60 Minutes*, een aantal van die andere actualiteitenprogramma’s... Niet verwonderlijk natuurlijk, gezien de enorme aandacht die het proces destijds kreeg. En gezien wat er sindsdien is gebeurd.’

Door de jaren heen had ze met haar ouders over het proces gesproken. Ze had het erover gehad met vrienden, van wie ze er sinds

haar bekendheid steeds minder had. Ze was erover begonnen bij een hele rits therapeuten. Ze had haar seniorpartners in grote lijnen geïnformeerd en onbeduidende details gedeeld met een aantal van haar cliënten. Maar in tien jaar tijd had ze de zaak nooit, niet één keer, in het openbaar besproken.

‘Ik praat niet over wat er is gebeurd,’ zei Maya. ‘Niet met CNN. Niet met *60 Minutes*. Zelfs niet met jou. Ik ben er klaar mee.’

‘Ooit van *Murder Town* gehoord?’ vroeg Rick.

‘Nee.’

‘Dat is een populaire podcast.’

‘Oké.’

‘Ze maken een docuserie voor Netflix. Acht uur. Een bewerking van de podcast.’

Maya dacht aan alle uren van haar leven die de zaak-Jessica Silver had opgeslokt. Een proces van vier maanden, gevolgd door drie weken van verhitte discussies. Tijdens de afzondering was elk uur van de dag als het ware aan de zaak gewijd geweest. Als ze terugdacht aan de suite in het Omni Hotel waar ze toen verbleef – ze kon zich elke strook leliebehang in die kamer nog precies voor de geest halen, elke centimeter van het beige tapijt – leek het of de zaak ook haar slapende uren had verzwolgen. Om de tijd te doden had ze soms een rekensommetje gemaakt. *Twintig weken keer zeven dagen per week keer vierentwintig uur per dag was...* Ze kende de vermenigvuldiging nog uit het hoofd.

‘Wie wil er nu nog acht uur besteden aan wat er met Jessica Silver is gebeurd?’ vroeg ze.

‘Veel mensen. En ik ben er een van.’

‘Ben jij bij die podcast betrokken?’

‘Het is een docuserie. Ik help de producenten. Regel dat we samenkomen. Wij allemaal. De jury.’

Maya voelde zich misselijk worden.

‘We kunnen delen wat we denken dat er gebeurd is,’ zei Rick, ‘na al die tijd. En wetende wat we nu weten...’ Hij liet een stilte vallen, alsof ze al op televisie waren. ‘... zou je nog steeds “niet schuldig” stemmen?’

Maya was zich ineens bewust van de menigte die zich in de gang van het gerechtsgebouw langs hen wurmde. Al die vreemden die naar dit gebouw waren gekomen voor gerechtigheid, vrijspraak of wraak.

‘Nee, dank je,’ zei Maya.

‘Ik heb de anderen gesproken,’ voerde Rick aan. ‘Zij komen wel.’
‘Allemaal?’

‘Carolina is overleden. Ik weet niet of je dat al wist.’

Dat wist Maya dus niet. Carolina Cancio was tijdens het proces in de tachtig geweest. Toch geneerde Maya zich lichtelijk dat ze geen contact had gehouden na alles wat ze samen hadden meegemaakt.
Twintig weken keer zeven dagen keer vierentwintig uur...

Maar Maya had Carolina, of de anderen, in geen jaren gesproken.
‘Waarom?’ vroeg ze. ‘Wanneer?’

‘Kanker. Vier jaar geleden, volgens haar familie.’ Rick haalde zijn schouders op. ‘En Wayne zei nee tegen de producenten. “*Fuck, nee,*” om precies te zijn.’

Wayne Russel. Maya vroeg zich af of hij er ooit overheen was gekomen. Maar als hij dezelfde man was die ze aan het eind van hun beraadslagingen had gezien, kon hij maar beter wegblijven.

‘Maar de rest,’ ging Rick verder, ‘de overige acht... die komen.’

‘Ik hoop dat jullie een leuke tijd hebben.’

‘Ik wilde je vragen om je bij ons te voegen.’

‘Nee.’

‘We zaten fout,’ zei Rick.

Maya kon een plotselinge woedeaanval niet onderdrukken. ‘Ik heb je boek gelezen. Kwel jezelf gerust met je berouw, maar hou mij erbuiten.’

Een paar voorbijgangers keken op, maar liepen snel weer door.

‘Er is een meisje gestorven,’ zei Rick ernstig – een ernst die Maya zich van hem maar al te goed herinnerde – ‘en haar moordenaar is vrijuit gegaan omdat wij een fout maakten. Zit je daar niet mee? Wil je niet iets doen om het goed te maken?’

‘Zelfs als ik dacht dat Bobby schuldig was – en dat denk ik dus niet – kunnen we er niets meer aan doen. We moeten verder.’

Rick keek door de gang van het gerechtsgebouw. ‘Je bent strafrechtadvocaat. Je werkt in het gebouw waar Bobby’s proces heeft plaatsgevonden. Je bent maar twee verdiepingen “verder” gekomen.’

‘Tot ziens,’ zei Maya.

‘Ik heb iets ontdekt.’

‘Wat dan?’

‘Ik heb onderzoek gedaan.’

Dat verbaasde haar niets. Ze wist als geen ander hoe obsessief hij kon zijn. Als hij zich ergens in vastbeet, vooral als het om oneerlijkheid of onrechtvaardigheid ging, liet hij niet meer los. Maar wat de zaak-Jessica Silver betrof, was hij niet de enige. Jessica's ouders, Lou en Elaine, hadden een vermogen van drie miljard dollar. Dat is inmiddels vast het dubbele, dacht Maya. Lou Silver bezat een aanzienlijk deel van het onroerend goed in Los Angeles County. De verdwijning van zijn dochter was door de allerbeste detectives onderzocht.

'Er hebben talloze rechercheurs van de politie van L.A. aan deze zaak gewerkt,' zei Maya. 'De FBI. Journalisten van over de hele wereld zijn naar de stad gekomen, privédetectives hebben nachten en weekenden voor de familie gewerkt, teams van advocaten aan beide kanten van het proces, hele legers aan amateurbloggers en complottheoretici met YouTube-kanalen en...' Maya zweeg. Ze wilde zich er niet opnieuw in verliezen. 'Er is geen bewijs meer te vinden.'

'Nou, ik heb wel iets gevonden.'

'Wat dan?'

'Kom naar de opnames.'

'Wat heb je gevonden?'

Hij deed een stap naar haar toe. Ze voelde zijn warme adem op haar wang. 'Dat kan ik je nu niet zeggen.'

'Bullshit.'

'Het ligt ingewikkeld. Gevoelig... Kom nou maar naar de opnames, dan zal ik iedereen het onomstotelijke bewijs laten zien dat Bobby Nock Jessica Silver heeft vermoord.'

Maya keek in zijn smekende ogen. Ze kon zien dat het heel belangrijk voor hem was. Hij was er heilig van overtuigd dat ze een onvergeeflijke fout hadden gemaakt.

Maya wist niet of Bobby Nock Jessica Silver had vermoord. Dat was het 'm nou juist: ze had het nooit geweten. Daarom had ze hem vrijgesproken. Niet omdat hij onschuldig was, maar omdat er gewoon niet genoeg bewijs was om het zeker te weten. Liever tien schuldige mannen vrijuit dan één onschuldige ten onrechte gestraft, had ze aangevoerd.

Misschien geloofde Rick oprecht dat hij lastig te vinden doorslaggevend bewijs had gevonden. Maar Maya had de hoop daarop allang opgegeven. Ze had in tien jaar met haar twijfels leren leven. En als

Rick hier ooit los van wilde komen, zou hij hetzelfde moeten doen.

Ze had om hem gegeven. Hij was niet de oorzaak van dat beklemmende, misselijkmakende gevoel in haar maag. Hij was een goed mens. Hij verdiende geluk, maar dat zou hij tussen de brokstukken van Jessica Silvers dood nooit vinden.

‘Succes,’ zei Maya zacht. ‘Ik hoop dat je krijgt wat je wilt. Maar ik doe er niet aan mee.’

Ze draaide zich om en liep weg.

Ze keek niet om.

Maya's kantoor bij Cantwell & Myers bevond zich op de drieënveertigste etage van de wolkenkrabber in het centrum van de stad. Ze zat achter haar bureau, een modern meubel dat haar assistente had uitgezocht in een catalogus voor kantoormeubels. Ze kon zich maar moeilijk concentreren.

Ze draaide zich om naar het raam en keek naar de skyline van het nieuwe centrum – een verzameling gestroomlijnde hoge wolkenkrabbers. De helft van de gebouwen stond hier tien jaar geleden nog helemaal niet. Hoeveel ervan waren in het bezit van Lou Silver?

De blauwe lucht boven Los Angeles leek eeuwigdurend, zelfs prehistorisch – dezelfde kleur vandaag, dezelfde kleur morgen, precies hetzelfde blauw als die middag tien jaar geleden waarop een tienermeisje verdween. Het was slechts anderhalve kilometer van deze plek vandaan gebeurd. Mensen zeiden altijd dat L.A. geen geschiedenis had, maar Maya had juist het tegenovergestelde ervaren: L.A. was een tijdscapsule, ingepakt en voor eeuwig bewaard in een onveranderlijke hemelsblauwe cocon.

‘Heb je even?’

In de deuropening stond Craig Rogers. Hij droeg een donker pak, perfect op maat gesneden. Zijn dikke haar kleurde bij de slapen grijs. Toen ze nog maar net voor hem werkte, had ze zijn cv erbij moeten pakken om erachter te komen hoe oud hij was – was hij eerder dertig of vijftig? Ze kon het onmogelijk schatten. Uiteindelijk had ze zijn afstudeerdatum gevonden en het rekensommetje gemaakt: hij was zesenvijftig.

In zijn jonge jaren had Craig gewerkt als burgerrechtenadvocaat. Hij was in de jaren tachtig een van de felle zwarte advocaten geweest die

civiele procedures aanspannen tegen de gewetenloze agenten van de Rampart Division in Los Angeles. In de jaren negentig had hij bij het NAACP Legal Defense Fund aan de zaak-Thomas tegen de County of Los Angeles gewerkt. Nu was hij senior partner bij Cantwell & Myers.

Had Craig zich laten uitkopen? Misschien. Maar goedkoop zou hij niet geweest zijn. Bij Cantwell & Myers had hij ongeëvenaarde middelen om aan de zaken te wijden die hij belangrijk vond.

‘Natuurlijk,’ zei ze.

Hij drukte de deur dicht en ging zitten. Als de aanklager in de zaak-Belen Vasquez Craig achter Maya’s rug om rechtstreeks strafvermindering had aangeboden in ruil voor een schuldbekenenis, zou ze die klootzak te grazen nemen.

‘Onze pr-afdeling,’ zei Craig, ‘is benaderd door de producenten van het televisieprogramma *Murder Town*.’

Ze had kunnen weten dat Rick Leonard zich niet zo gemakkelijk zou laten afpoeieren. Natuurlijk had hij zich tot haar baas gewend.

‘Ze maken een acht uur durende docuserie over de zaak-Jessica Silver,’ zei ze, ‘en willen dat alle voormalige juryleden – onder wie ik – eraan meedoen.’

‘Dus ze hebben je al gesproken?’

Maya beschreef in het kort haar woordenwisseling met Rick van die ochtend.

Craig leek verheugd. ‘Prima. Je doet dus mee?’

‘Ik heb geweigerd.’

Craig fronste zijn voorhoofd. ‘Mag ik vragen waarom?’

‘Ik geloof niet dat er nog betekenisvol “nieuw bewijs” te vinden is. Zelfs niet als Rick zich tot een soort amateurspeurder heeft ontpopt. De feiten zijn allang bekend: bloed, DNA, beveiligingscamera’s, gegevens van zendmasten, de vage berichten...’ Ze wist ze nog allemaal. ‘De botten zijn volledig kaalgepikt.’

‘Ik dacht dat ze het lichaam nooit hadden gevonden.’

‘Figuurlijk, bedoel ik.’

Craig leunde naar achteren in zijn stoel, alsof hij daarmee wilde suggereren dat die ‘botten’ méér dan figuurlijk konden zijn.

‘Het is onmogelijk dat Rick Leonard het lichaam van Jessica Silver heeft gevonden.’

‘Amateur of professional, als je tien jaar graaft... Maar dit is juist

waarom ik zou willen voorstellen dat je meedoet.’

‘Voorstellen?’

‘Uiteindelijk is de keus aan jou,’ zei Craig. Iets wat mensen alleen zeiden als dat niet zo was. ‘Je bent vrij om te doen wat jij wilt.’ Iets wat ze ook alleen zeiden als dat niet zo was. ‘Het kantoor staat achter je.’

Maya wist heel goed dat haar rol in de Bobby Nock-jury een van de redenen was geweest dat Cantwell & Myers haar had aangenomen. Had het haar geholpen nieuwe cliënten aan te trekken? Natuurlijk. Het was onderdeel van haar verkooppraatje. Veel strafrechtadvocaten waren vroeger aanklager geweest, maar Maya was vroeger júrylid geweest – en nog wel in een van de beruchtste zaken aller tijden. Ze had niet alleen aan de andere kant van het gangpad gezeten, ze was ook aan de andere kant van de rechtszaal geweest. Niemand wist beter dan zij hoe een jury tot zijn beslissing komt. Welke gedaagde, schuldig of niet, wilde nou níét worden bijgestaan door de vrouw die ervoor had gezorgd dat Bobby Nock was vrijgesproken?

Ja, dankzij het vonnis had Maya een voet tussen de deur gekregen. Maar het was niet dankzij het vonnis dat ze op de rechtenfaculteit als elfde van haar jaar was geëindigd. Dat ze in alle vier de zaken die voor de rechter waren gekomen vrijspraak had verkregen. Binnen drie jaar partner was geworden. En vanwege alle nadelen die ze door de jaren heen had ondervonden door het vonnis weigerde ze zich te verontschuldigen voor het weinige dat het haar had opgeleverd.

‘Iedereen denkt toch al dat Bobby Nock het gedaan heeft,’ zei Maya. ‘Wat maakt het uit wat Rick Leonard – voor de duizendste keer – in een tv-programma zegt?’

‘Je bent nu partner,’ zei Craig. ‘Dat betekent dat alles wat er over jou als persón wordt gezegd zijn weerslag heeft op de andere partners. Wij steunen je voor honderd procent als het om je persoon gaat. Daarom wil ik je aanmoedigen op jezelf te vertrouwen.’

Craigs talent om alles wat hij wilde zo te formuleren dat het in haar eigen belang was, was indrukwekkend. Wat hij werkelijk bedoelde, was dat het kantoor zich zou verweren tegen bezoedeling door Maya’s rol in een zaak waaraan ze zelf geen stuiver hadden verdiend.

‘Uit principe tien jaar voet bij stuk houden is één ding,’ zei ze. ‘Maar als een idioot vasthouden aan een domme beslissing nadat nieuw bewijs heeft aangetoond dat ik fout zat, is iets heel anders.’

‘We willen allemaal van onze fouten leren, toch?’

Het bizarre was dat als Rick Leonard echt nieuw bewijs had dat Bobby Nock onomstotelijk als schuldige aanwees, en als Maya publiekelijk haar excuses aanbood, ze zich op het vlak van pr in een betere positie zou bevinden dan nu. Sommige advocaten waren misschien weerspannige geloofsverdedigers, maar Maya niet. Zij was iemand die zou claimen dat ze puur op het bewijs was afgegaan, zelfs als dat betekende dat ze van gedachten veranderde. Sindsdien was ze rechtszalen binnengelopen in de veronderstelling dat ze eerlijk en oprecht was.

Het enige wat ze na het horen van dit mysterieuze nieuwe bewijs zou moeten doen, was toegeven dat ze een fout had gemaakt.

Maya zei niet veel toen Craig haar een memo met details aangaf. De reünie zou over een maand plaatsvinden. De jury zou wederom worden uitgenodigd de nacht door te brengen in het Omni Hotel aan Olive Street. Hetzelfde hotel waarin ze destijds opgesloten hadden gezeten.

Maya zei niet één keer ja in het gesprek. Ze knikte alleen maar, luisterde en probeerde het nerveuze gevoel dat ze in de val zat te negeren.

Uiteindelijk stond Craig op. Hij keek naar haar bureau en trok een gezicht.

‘Is dat het hoofd van de man van Belen Vasquez?’

Ze had de foto's eerder klaargelegd. ‘Ja.’

‘Ik hoorde dat ze akkoord gaan met roekeloos gedrag. Goed gedaan.’

Nadat hij was vertrokken, bleef Maya zitten en tikte met haar vingers op het gladde oppervlak van de lugubere foto's.

Wat zou ze hier tien jaar geleden van gemaakt hebben? Het serieuze, naïeve zesentwintigjarige meisje dat voor het eerst het gerechtsgebouw in ging – dat was een ander iemand, iemand die Maya zich vaag herinnerde, zoals iemand die ze eens op een feestje had ontmoet.

Nog altijd sloeg de boosheid soms toe. Er waren zoveel mensen om boos op te zijn: de rechter die hen veel te lang had opgesloten, de advocaten die hen hadden gemanipuleerd, de talkshowpresentatoren die hun woorden in de mond hadden gelegd. Ze wilde hun allemaal toeschreeuwen dat zij Jessica Silver niet had vermoord.

Jessica's gezicht zat dicht onder het oppervlak van haar geheugen. Het kwam heel makkelijk boven. Dan stond Maya in de rij bij een koffientje en zag ze ineens Jessica's blauwe ogen, haar gladde wangen en stralende glimlach. Het bekende beeld van die prachtige jonge

meid die plotsklaps van de aardbodem was verdwenen. Degene die haar vermoord had was een monster die al Maya's woede verdiende, en die van alle anderen.

En toch was de moordenaar niet degene op wie Maya's woede zich richtte terwijl ze daar achter haar bureau zat. Nee, de veroorzaker van Maya's verbitterdheid, degene die het meest verantwoordelijk was voor de positie waarin ze zich nu bevond, was jurylid 272.